

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 627/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti HASTRA, s. r. o., Dolné Rudiny 2/3528, Žilina, zastúpenej advokátom Mgr. Tomášom Balázom, Štúrova 1, Žilina, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Okresného súdu Prešov sp. zn. 2 R 6/2014 z 18. júna 2014, sp. zn. 2 R 6/2014 z 15. júla 2014 a sp. zn. 1 K 64/2013 z 11. augusta 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti HASTRA, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti HASTRA, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľ“),

ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy uzneseniami Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 R 6/2014 z 18. júna 2014 a 15. júla 2014 a uznesením sp. zn. 1 K 64/2013 z 11. augusta 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na začatie konkurzného konania a vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka AUTOALLES, s. r. o., Košická 34, Prešov (ďalej len „dlžník“). Okresný súd uznesením sp. zn. 1 K 64/2013 zo 7. januára 2014 začal konkurzné konanie voči dlžníkovi. Následne okresný súd v predmetnom konaní nariadil pojednávanie na 17. február 2014, na ktorom dlžník preukázal, že ním poverený správca pripravuje reštrukturalizačný posudok. Na tomto základe okresný súd uznesením sp. zn. 1 K 64/2013 zo 17. februára 2014 prerušil podľa § 16 ods. 2 zákona č. 7/2005 z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“) konkurzné konanie voči dlžníkovi.

Na pojednávaní konanom 11. júna 2014 dlžník konajúcemu súdu oznámil, že 6. júna 2014 podal okresnému súdu návrh na reštrukturalizáciu. Konanie o tomto návrhu je vedené okresným súdom pod sp. zn. 2 R 6/2014. Na tomto základe sudca okresného súdu odročil pojednávanie do doby, kým sa v konaní vedenom pod sp. zn. 2 R 6/2014 nerozhodne o podanom návrhu dlžníka na povolenie reštrukturalizácie.

Okresný súd uznesením sp. zn. 2 R 6/2014 z 18. júna 2014 začal reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi a následne uznesením z 15. júla 2014 povolil reštrukturalizáciu dlžníka.

Okresný súd uznesením sp. zn. 1 K 64/2013 z 11. augusta 2014 zastavil konkurzné konanie na majetok dlžníka z dôvodu povolenej reštrukturalizácie.

Sťažovateľ namieta, že napadnutými uzneseniami okresného súdu bol porušený princíp právnej istoty vyjadrený v čl. 1 ods. 1 ústavy a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V súvislosti s týmito námietkami sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Po prerušení konkurzného konania na základe návrhu dlžníka, ktorý preukázal poverenie správcovi, po uplynutí 60 dní tak Porušovateľ ex lege mal pokračovať v prerušenom konkurznom konaní a vydať uznesenie o vyhlásení konkurzu, a na opakovaný návrh dlžníka Porušovateľ nemal prihliadať. Ak preto dlžník dňa 6. 6. 2014, t. j. viac ako 100 dní (!!!) po prerušení konkurzného konania aj podal nový návrh na povolenie reštrukturalizácie, na tento Porušovateľ v konaní 1 K/64/2013 zo zákona nemal prihliadať a mal pokračovať v konkurznom konaní v zmysle príslušných ustanovení ZoKR. Porušovateľ však nielenže v konkurznom konaní nepokračoval a nevyhlásil konkurz na majetok dlžníka, ale začal v rozpore s ust. § 16 ods. 2 ZoKR reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi na základe jeho opakovaného návrhu, v príkrom rozpore s ust. § 16 ods. 2 ZoKR a povolil reštrukturalizáciu. O tom, že ide o opakovaný návrh dlžníka, musel mať Porušovateľ jednoznačnú vedomosť minimálne z Obchodného vestníka, kde Uznesením Okresného súdu v Prešove zo dňa 17. 2. 2014, zverejnené v Obchodnom vestníku č. 39/2014 dňa 26. 2. 2014 Porušovateľ prerušil konkurzné konanie voči dlžníkovi z dôvodu poverenia správcu podľa ust. § 16 ods. 2 ZoKR. Tým, že Porušovateľ prihliadol na opakovaný návrh dlžníka a začal reštrukturalizačné konanie, a neskôr povolil reštrukturalizáciu, podľa názoru Sťažovateľa porušil ust. § 16 ods. 2 ZoKR, čo viedlo k ďalekosiahlym procesným dôsledkom takého rozhodnutia.

Súdne konanie by malo viesť k ochrane Ústavou garantovaných práv sťažovateľa na prístup k súdu, k súdnej ochrane a na spravodlivý proces, čo bolo v tomto prípade znemožnené.“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd v Prešove v konaní vedenom... pod č. k.: 2 R/6/2014 Uznesením... zo dňa 18. 6. 2014... Uznesením... zo dňa 15. 7. 2014... Uznesením... zo dňa 11. 8. 2014... č. k.: 1 K/64/2013 porušil právo Sťažovateľa podľa čl. čl. 12 ods. 1 Ústavy SR (právo na rovnaké zaobchádzanie) v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy (právo na súdnu ochranu)... porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy SR (princíp právnej istoty).

Ústavný súd Uznesenie Okresného súdu v Prešove zo dňa 18. 6. 2014... č. k.: 2 R/6/2014... Uznesenie... zo dňa 15. 7. 2014... č. k.: 2 R/6/2014... Uznesenie... zo dňa 11. 8. 2014... č. k.: 1 K/64/2013 zrušuje a vracia mu vec na ďalšie konanie.“

Sťažovateľ v sťažnosti tiež navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení okresného súdu z 18. júna 2014, z 15. júla 2014 a z 11. augusta 2014 z dôvodu, že výkon týchto rozhodnutí *„by jednoznačne predstavoval pre Sťažovateľa ujmu. V prípade, ak by Ústavný súd SR neodložil vykonateľnosť predmetných uznesení, je pravdepodobné, že výkonom úkonov v rámci reštrukturalizácie dlžníka dôjde k nezvratným skutočnostiam, ktoré sú spôsobilé napáchať ujmu...“*.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu, alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy

- uznesením okresného súdu sp. zn. 2 R 6/2014 z 18. júna 2014, ktorým začal reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi,

- uznesením okresného súdu sp. zn. 2 R 6/2014 z 15. júla 2014, ktorým povolil reštrukturalizáciu dlžníka, a

- uznesením okresného súdu sp. zn. 1 K 64/2013 z 11. augusta 2014, ktorým zastavil konkurzné konanie na majetok dlžníka z dôvodu povolenej reštrukturalizácie dlžníka.

Z napadnutých uznesení okresného súdu vydaných v reštrukturalizačnom konaní 18. júna 2014 a 15. júla 2014 vyplýva, že okresný súd rozhodoval o povolení reštrukturalizácie na základe návrhu dlžníka. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že tieto uznesenia okresného súdu napáda sťažovateľ výlučne vo väzbe na postup okresného súdu v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 1 K 64/2013 a na napadnuté uznesenie okresného súdu v tomto konaní z 11. augusta 2014, ktorým tento konkurzné konanie na majetok dlžníka zastavil. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta aplikáciu § 16 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. do vydania uznesenia o vyhlásení konkurzu súd preruší konkurzné konanie na návrh dlžníka, ak dlžník preukáže, že ním poverený správca pripravuje reštrukturalizačný posudok. Súd pokračuje v prerušenom konkurznom konaní po uplynutí 60 dní od prerušenia konkurzného konania. Na opakovaný návrh dlžníka súd neprihliada.

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že na základe návrhu sťažovateľa okresný súd uznesením zo 7. januára 2014 začal konkurzné konanie na majetok dlžníka. Na pojednávaní 17. februára 2014 dlžník preukázal, že ním poverený správca pripravuje reštrukturalizačný posudok, preto okresný súd uznesením zo 17. februára 2014 konkurzné konanie podľa § 16 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. prerušil. Následne 13. mája 2014 okresný súd nariadil pojednávanie v predmetnom konkurznom konaní na 11. jún 2014. Oznam o nariadení pojednávania zverejnil 28. mája 2014 v Obchodnom vestníku Slovenskej republiky (ďalej len „Obchodný vestník“). Na pojednávaní 11. júna 2014 dlžník oznámil okresnému súdu, že 6. júna 2014 podal návrh na povolenie reštrukturalizácie. Okresný súd následne odročil pojednávanie na neurčito do doby, kým okresný súd nerozhodne o návrhu dlžníka na povolenie reštrukturalizácie, a následne uznesením z 11. augusta 2014 konkurzné konanie zastavil.

Z uvedeného je zrejmé, že po prerušení konania okresný súd pokračoval v konkurznom konaní v zmysle § 16 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. – nariadením pojednávania na 11. jún 2014. Následné odročenie pojednávania na neurčito – do rozhodnutia o návrhu na povolenie reštrukturalizácie, nepredstavuje prerušenie konkurzného konania, preto neobstojí argumentácia sťažovateľa, že okresný súd v rozpore s § 16 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. prihliadol na opakovaný návrh na prerušenie konkurzného konania.

Z § 16 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. vyplýva, že za opakovaný návrh je potrebné považovať opakovaný návrh na prerušenie konkurzného konania. Ustanovenie § 16 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. neupravuje podmienky začatia reštrukturalizačného konania ani osoby aktívne vecne legitimované na podanie návrhu na povolenie reštrukturalizácie. Preto neobstojí argumentácia sťažovateľa týkajúca sa napadnutých uznesení okresného súdu z 18. júna 2014 a 15. júla 2014 vydaných v reštrukturalizačnom konaní voči dlžníkovi.

Sťažovateľ v sťažnosti neuvádza ďalšiu relevantnú argumentáciu týkajúcu sa napadnutých uznesení okresného súdu vydaných v reštrukturalizačnom konaní. Z týchto dôvodov ústavný súd neskúmal napr. to, či sťažovateľ je účastníkom predmetného reštrukturalizačného konania, t. j. či zákonom predpísaným spôsobom prihlásil svoje pohľadávky (§ 119 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z.).

Konkurzný súd v prebiehajúcim konkurznom konaní je povinný prihliadnuť na to, že voči tomu istému dlžníkovi začalo reštrukturalizačné konanie a následne bola povolená reštrukturalizácia. Zákonným dôsledkom povolenia reštrukturalizácie je povinnosť súdu zastaviť konkurzné konanie týkajúce sa toho istého dlžníka (porovnaj § 16 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z.). Na tomto základe napadnuté uznesenie z 11. augusta 2014, ktorým okresný súd zastavil konkurzné konanie z dôvodu povolenej reštrukturalizácie dlžníka, nemožno považovať za arbitrárne.

Po preskúmaní veci v rozsahu argumentácie sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že nezistil také skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vysloviť porušenie základného

práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutými uzneseniami okresného súdu sp. zn. 2 R 6/2014 z 18. júna 2014, sp. zn. 2 R 6/2014 z 15. júla 2014 a sp. zn. 1 K 64/2013 z 11. augusta 2014.

Sťažovateľ tiež tvrdí, že napadnutými uzneseniami okresného súdu došlo k porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy majú charakter ústavných princípov, resp. všeobecných interpretačných pravidiel, ktoré sú všetky orgány verejnej moci povinné rešpektovať pri výklade a uplatňovaní ústavy, a preto sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07). Keďže predmetom tohto konania je rozhodovanie o porušení základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, možno v tomto konaní uvažovať o porušení čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy len v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody. Pretože v posudzovanom prípade ústavný súd nedospel k záveru o porušení niektorého základného práva alebo slobody, nemohol dospieť ani k záveru o porušení čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2014